

Lisa Andrén

Bleke

Tornålsgravyr 278 × 238 mm

Lisa Andrén är född 1950 i Stockholm.

Studier vid Grundsolan för konstnärlig utbildning i Stockholm 1968–70, Grafiskolan Forum i Malmö 1970–74.

Separatutställningar i bl.a. Lilla Konstsalongen, Malmö 1972, Galleri Mors Mössa, Göteborg 1975, 1979, 1983 och 1989, Höganäs museum 1977, Galleri Bildhörnan, Umeå 1978, Grafiska

Foto: Johan Törnqvist

Sällskapet, Stockholm 1981 och 1995, Konstnärshuset, Stockholm 1987, Galleri Krognoshuset, Lund 1991, Galleri Hörnan, Falun 1992, Haninge bibliotek 1996, Galleri X 4, Linköping 1998.

Samlingsutställningar sedan 1971 på många platser i Sverige, Finland, Danmark, Island, Storbritannien, Japan, Tyskland, Italien, Vietnam, Zimbabwe, Grönland, Belgien, Frankrike, Karibien och Slovenien.

Representerad i bl.a. Nationalmuseum, Moderna Museet, konstmuseerna i Göteborg och Norrköping, Malmö museum, Norrbottens museum, Västerås museum, Grafikens Hus, Mariefred, Statens konstråd, flertalet kommuner och lands-ting, Åbo museum, Stenersens samlingar, Bergen, N.A.P.A. Grönland, The British Museum, London.

Styrelseledamot i FfGK 1989–96.

I 2000 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Bleke*, tornålsgravyr 278 × 238 mm. Tryckt av konstnären.

I början såg jag den böjda linjen i mitten som en solbelyst udde där övergången mellan vatten och berg frätts bort i det hårda solljuset.

Det mörka partiet var ett fjärran åskväder där man bara anade mullret. På baksidan av sådana väder uppstår ofta bleke, innan det stora suget sätter in och man måste reva fort som fan.

Men den här segelekan har fortfarande storen spirad och knapp styrfart bort från det stora hotet. Tre människor i båten, antagligen utan flytväst, det har man inte i segelekor, det skulle se konstigt ut.

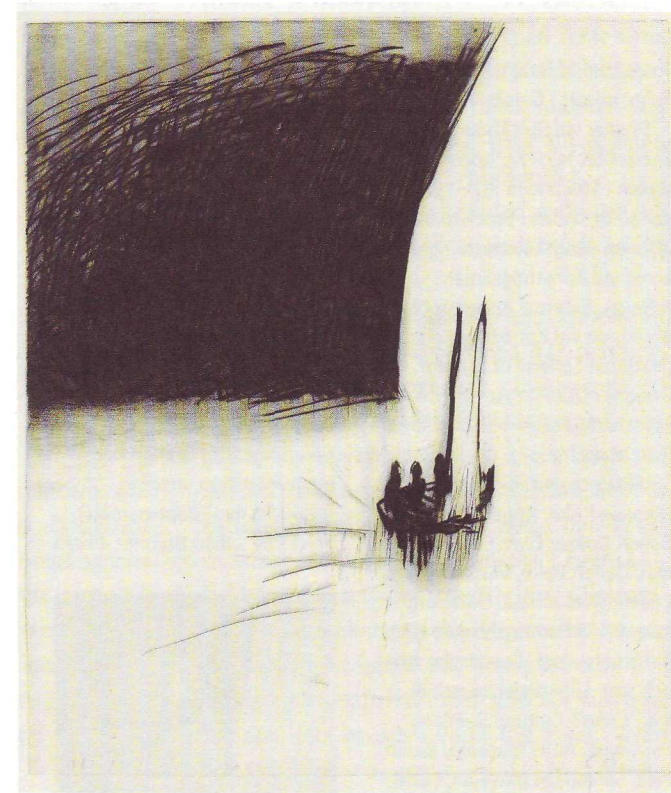
Stark bild. Lisa Andrén har gjort bilder med segelekor tidigare, kanske är det hennes egen eller någon hennes farfar hade.

Har man någon gång seglat ett sånt här flytetyg är man aldrig rädd på sjön; från segelekan har all seglation utgått, bräckligheten och utsatt-heten är delvis skenbar, vid överfallsväder rycker man bara ut sprin ur den splitsade öglan och drar in seglet runt masten.

I skärgårdskyrkorna ser man ofta den här båt-typen avbildad i altartav-lorna med Jesus stående i aktern, besvärjande den annalkande stormen, han var den ende som fick stå i båten.

Så växlade bilden plötsligt perspektiv för min syn; det är förstås fören på ett jätteskepp som tornar upp sig på kollisionskurs! Nu är det inte åskmuller man hör utan det dova dunket från maskin. Snart kommer svallvågorna rullande och lyfter ekan och tvingar de tre människorna ombord att kasta sig ner på durken för att parera krängningarna och få ner tyngdpunkten i båten.

Ekan är så liten att den inte syns på radarn och någon radarvarnare har Lisa Andrén inte ritat ut i masttoppen. Allting är reducerat till ett fruset ögonblick i övergången mellan liv och död.

Bilden handlar alltså om hot men också om tillförsikt. Det här är nog inga vanliga sneseclare på aningslös väg mot undergången. De har full kontroll. Och Jesus är med ombord.

Lars Westman

Lars Westman är författare och medarbetare i tidningen VI